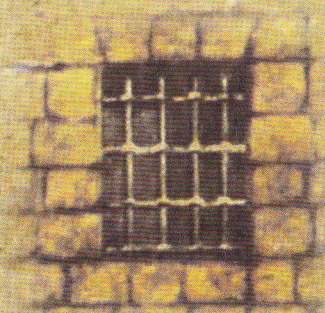

EUGEN OVIDIU
CHIROVICI

A DOUA
MOARTE

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Eugen Ovidiu Chirovici

A DOUA MOARTE

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Tuna nr. 117-119, București, România
www.rao.ro
www.raobooks.com

EUGEN OVIDIU CHIROVICI

A doua moarte

© RAO International Publishing Company, 2008

2008

ISBN (10) 978-973-103-088-2
ISBN (13) 978-973-103-088-2

Manuscrisul din Dummstein

Istoria știută a așa-numitului *Manuscris din Dummstein*, redactat inițial în germana veche, dar ajuns la noi în latină, începe în secolul al XVII-lea, când o copie tipărită la München, sub titlul de *Înfricoșătoarele întâmplări ale călugărului Martin din abația Dummstein sau Povestea arderii pe rug a fetei Maya* este inclusă într-un compendiu de propagandă protestantă, numită *Faptele Inchizitorilor Diavolului*, evident sever anticatolică.

Se crede că manuscrisul datează din secolul al XIV-lea, pentru că se referă la luptele pentru succesiunea la tronul Sfintului Imperiu Roman de Națiune Germană, purtate între Ludovic de Bavaria și Friedrich de Austria, și câștigate de primul. Pe de altă parte, în arborele genealogic al seniorilor care au stăpînit ținutul Filkenstein, apare un conte Wernher în acea perioadă, deși el nu se regăsește în criptele familiei din capela aflată în interiorul castelului.

În timpul Războiului de 30 de Ani, castelul a fost asediat, cucerit și parțial incendiat, dintre elementele descrise în manuscris mai rămînînd, pînă spre finalul secolului al XIX-lea, doar capela și Turnul Cavalerilor. Planurile ulterioare de sistematizare a orașului Moesch au șters de pe fața pămîntului și aceste ruine, cunoscute astăzi doar din puținele fotografii rămase.

Avînd în vedere că, imediat după evenimentele descrise, în Europa a început epidemia de ciumă – care a ucis, după unele evaluări, două treimi din populație – este posibil ca manuscrisul original să se fi păstrat neatins în abația Dummstein (unde astăzi ființează și liceul catolic cu același nume) și, ulterior, să fi fost tradus în latină.

Respect pentru oameni și cărți

Data fiind tenta lui anticatolică, probabil că a fost păstrat ascuns pînă la începutul Reformei, cînd protestanții l-au folosit în cadrul unei vaste propagande împotriva Bisericii Apostolice, în general, și împotriva „brațului înarmat“ al acesteia, Inchiziția, în special.

Este singurul manuscris care face trimitere la modul în care erau pregătiți inchiזורii – în general călugări dominicani – și la faptul că existau anumite ritualuri de inițiere a acestora (preluate ulterior, într-o oarecare măsură, de iezuiți și, mai recent, de Opus Dei).

Vaticanul a negat mereu autenticitatea *Manuscrisului din Dummstein*, considerîndu-l o creație tîrzie a unui pastor protestant numit Valentin de Vinlac (hughenot francez, refugiat după Noaptea Sfîntului Bartolomeu în Anglia, iar ulterior în Olanda). Totuși, redactarea în latină a documentului ar fi cel puțin bizară în aceste condiții, mai ales în spațiul protestant, cu atît mai mult cu cît studiul lui denotă mijloacele de copiere specifice secolului al XIV-lea și, în nici un caz, ulterioare acestuia.

Deși am păstrat peste nouăzeci la sută din forma inițială a manuscrisului, unele exprimări au fost ușor schimbate, fără a denatura sensul primar, ci doar pentru a mai ușura lectura unui cititor modern, mai puțin familiarizat cu terminologia Evului Mediu european.

„Dar numai cei chemați cu adevărat vor...”

„...desluși semnole?”

— CINCINTELE VRAJITOARELOR
(chiliosă maleficantă)

Heinrich Institoris, Jacob Sprenger
Straßburg, 1487

PARTEA ÎNTÎI

... Și scriu acest... Domnului și Mîntu-
rului postru, în chilia mea din abazia Durnstern, fiindul
Konslein, unde m-am născut cu cine știe câte primăveri în urmă,
în vremea contelui Wernher, al cincilea din spița lui.

Am ales până și pergamentul pentru a vă povesti grosnicile
împliniri la care nu am fost doar martor mut, ci chiar eu le-am
provocat, pe undeva, pe cînd eram tînăr și trăiam printre oameni
de omului, vedeam răsăritul soarelui și mă îmbăltam cu parfumul
derbu pline de rouă, mă rugam în refectoriu și învățam mersul
berurilor rînduite de Dumnezeu pe pămînt de la cel mai înțelept
celt mînc...

S-au întîmplat cu multe, multe așotimpuri în urmă, la patru zile
de mers de aici, în castelul contelui Wernher, cînd am cunoscut-o
pe Maya. De acum vă spun că nu a existat pe lume făptură de-a lui
Dumnezeu mai frumoasă decît ea și încă aștăzi, acum, îmi sare
cîntărea pe piept cînd îmi aduc aminte de Tîrnul Cavalerilor în care
s-au zăvorîșeră și-a care eu am văzut-o pentru prima dată. Coștele
ei bălăie care-i cădeau în dezordine pe gîtul lung, amestecate cu
penele din asternut, umeri pe care cămașa asptă din cîneță îi făsa
cu roape goi, obrazii înbușorîți și ochii albaștri precum cerul, încă
plini de visele somnului. Și privirea ei cînd speriată, cînd răgă-
rită, cînd plînd de dor, cînd cutremurată de furie și de jale. Și
vocea în care mi șoptea mincile, așa cum nimeni, niciodată, nu
mi-i spusese și nici nu mi-o va mai spune vreodată.

Așa mi-o aduc acînte în visele mele, și mi cînt era mai tîrziu,
cînd eu mai lăsasem din ea decît un buțîț de schimonosit de durere

„Dar numai cei chemați cu adevărat vor
desluși semnele“

CIOCANUL VRĂJITOARELOR

(*Malleus maleficarum*)

Heinrich Institoris, Jacob Sprenger

Strasbourg, 1487

... Și scriu aceste rînduri în zilele Nașterii Domnului și Mîntuitorului nostru, în chilia mea din abația Dummstein, ținutul Filkenstein, unde m-am născut cu cine știe cîte primăveri în urmă, în vremea contelui Wernher, al cincilea din spița lui.

Am ales pana și pergamentul pentru a vă povesti groaznicele întîmplări la care nu am fost doar martor mut, ci chiar eu le-am provocat, pe undeva, pe cînd eram tînăr și trăiam printre oamenii Domnului, vedeam răsăritul soarelui și mă îmbătam cu parfumul ierbii pline de rouă, mă rugam în refectoriu și învățam mersul lucrurilor rînduite de Dumnezeu pe pămînt de la cei mai înțelepți decît mine.

S-au întîmplat cu multe, multe anotimpuri în urmă, la patru zile de mers de aici, în castelul contelui Wernher, cînd am cunoscut-o pe Maya. De acum vă spun că nu a existat pe lume făptură de-a lui Dumnezeu mai frumoasă decît ea și încă astăzi, acum, îmi sare inima-n piept cînd îmi aduc aminte de Turnul Cavalerilor în care ei o zăvorîseră și-n care eu am văzut-o pentru prima oară. Cosițele ei bălaie care-i cădeau în dezordine pe gîtul lung, amestecate cu paiele din așternut, umerii pe care cămașa aspră din cînepă îi lăsa aproape goi, obrajii îmbujorați și ochii albaștri precum cerul, încă plini de visele somnului. Și privirea ei cînd speriată, cînd șăgalnică, cînd plină de dor, cînd cutremurată de furie și de jale. Și modul în care-mi șoptea numele, așa cum nimeni, niciodată, nu mi-l spusese și nici nu mi-l va mai spune vreodată.

Așa mi-o aduc aminte în visele mele, și nu cum era mai tîrziu, cînd nu mai lăsasem din ea decît un bulgăre schimonosit de durere

și teamă, când sîngele închegat acoperea deja frumusețea, iar vîntăile înlocuiseră culoarea de măr rumen a pielii, cînd buzele ei sparte nu mai șopteau nimic altceva decît numele Fecioarei căreia îi implora ajutorul, pentru că de la oameni nu mai aștepta nimic în afară de durere și iar durere, și așa, la nesfîrșit...

Pe atunci, Maya deja nu mai exista, iar ceea ce rămăsese din ea trebuia să dispară cît mai grabnic pentru a nu-mi mai aduce aminte mie, mișelul, și celor de la castel, nu de faptele ei, ci de mîrșăviile și nemerniciile noastre.

Am ales, de atunci, sihăstria, am făcut legămînt de tăcere și m-am zidit de viu în chilia mea, și buzele mele nu s-au mai deschis decît dormind, sub povara viselor care-mi sfișiau puținele ore de somn – și uneori îi strigam numele. Și Domnul mi-a dat pedeapsa cuvenită unui mișel ca mine, sortindu-mi ca nici frigul chiliei, nici demonii care mă bîntuiau, nici pîinea uscată și apa stătută cu care-mi hrăneam nemernicia de trup să nu-mi scurteze șederea pe acest pămînt. Mi-a dat El zile pe care nu le cerusem și nopți mai lungi decît veșnicia, și tot așa, pentru a-mi trăi mereu vina și pentru ca mereu și mereu să-mi aduc aminte de clipele în care, din tot ce crezusem, se alese praful pentru totdeauna. Nici măcar Marea Plagă nu m-a ucis, așa cum a făcut-o cu cei mai mulți în vremurile acelea.

Dar acum simt că se apropie Judecata de care nimeni nu scapă, și nu-I voi spune Lui altceva decît voi scrie în aceste pergamente, de le va citi cineva sau le vor arunca în focul din scriptoriu, acolo unde merg gunoaiele celor care au greșit literele. Nu le scriu în latină, ci în graiul în care vorbeam cu ea, femeia pe care am ucis-o, în graiul pe care-l auzeam la țărani de sărbători, în graiul familiei mele care nu mai este de mult, în graiul lumii din rîndurile căreia am plecat pentru a sfinși închis de viu în mormîntul acesta. Îmi văd mîinile, lungi și uscate precum ghearele vulturilor, și ele îmi spun că se apropie Îngerul și că nisipul din ceas s-a scurs.

Spun Proverbele: „Trei lucruri sînt nesățioase și patru lucruri nu zic niciodată: «Destul», și anume: locuința morților, femeia stearpă, pămîntul care nu e sătul de apă și focul care niciodată nu

Respect pentru oameni și cărți

se satură”. Fierul și focul au mâncat trupul iubitei mele Maya, iar pământul i-a înghițit urmele. Dar Domnul n-a fost acolo în acele zori, ci a fost sus, în Cer, ca s-o primească și să-i oblojească rănila făcute de oameni.

Iar pentru mine, la Judecată, nici o pedeapsă nu va fi prea mare...

M-am născut în ziua înălțării, în al cincilea an de domnie a creștului Wamber, care stăpînea ținutul Filkenstein într-o pace și înflorire, cu fit al cavalerului Rudolf din Mann și al femeii sale. Am trăit, deși venisem pe lume tare plăpînd și cu un picior lăsat sub mine. După mine, mama a mai adus pe lume cinci copii – trei fete și doi băieți –, dar toți au fost chemați în cer înainte să treacă o zi, iar ultimul nu a vrut să plece singur, fiind-o cu ei și pe aceea care-i dăduse scurta viață.

Tata era un om aspru, voinic, destul de înstărit pentru vremurile acelea grele. Familia mea avea o moșie lănușă, cu moară de apă, țărăni, ficărie și mai bine de cinci sute de suflete care ne plăteau dîjnă. La război noastră, eram datori contului de la castel o mie de măsuri de grîne, optzeci de căruțe cu lemne, zece măsuri de sare, două perechi de boi și cincisprezece porci în fiecare an.

Cei doi frați mai mari ai mei, Michael și Karl, erau înalți ca coparii și bine legați, și spre ei se îndreptau privirile tatălui meu. Eu eram în rînd cu lighioanele din gospodărie, slab și schiop, și de multe ori l-am auzit că prin mine Dumnezeu l-a pedepsit pentru păcatele lui. Niciodată osul cu măduvă nu ajungea la mine și

¹ Cămerii de rîd de steini nu foloseau în mod curent vreo cronologie exactă, de tipul celui din anul 1240 după nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, ci au „în anul 5270 de la Terminus”. Se foloseau mai ales rapertări în domniile sfinților, de exemplu „în al șaselea an de domnie regnării lui Iudwig” etc. Rapertările la perioade mai scurte se făceau după zilele săptămânii, de exemplu „la trei zile după Sfîntul împărașu Constantin și Elena”.

1.

M-am născut în ziua Înălțării, în al cincilea an de domnie a contelui Wernher, care stăpînea ținutul Filkenstein întru pace și bunăstare¹, ca fiu al cavalerului Rudolf din Mann și al femeii Edith. Am trăit, deși venisem pe lume tare plătînd și cu un picior întors sub mine. După mine, mama a mai adus pe lume cinci copii – trei fete și doi băieți –, dar toți au fost chemați în cer înainte să treacă o iarnă, iar ultimul nu a vrut să plece singur, luînd-o cu el și pe aceea care-i dăduse scurta viață.

Tata era un om aspru, voinic, destul de înstărit pentru vremurile acelea grele. Familia mea avea o moșie întinsă, cu moară de apă, hambare, fierărie și mai bine de cinci sute de suflete care ne datorau dijmă. La rîndul nostru, eram datori contelui de la castel o mie de măsuri de grîne, optzeci de căruțe cu lemne, zece măsuri de miere, două perechi de boi și cincisprezece porci în fiecare toamnă.

Cei doi frați mai mari ai mei, Michael și Karl, erau înalți ca brazii și bine legați, și spre ei se îndreptau privirile tatălui meu. Eu eram în rînd cu lighioanele din gospodărie, slab și șchiop, și de multe ori l-am auzit că prin mine Dumnezeu l-a pedepsit pentru păcatele lui. Niciodată osul cu măduvă nu ajungea la mine și

¹ Oamenii de rînd de atunci nu foloseau în mod curent vreo cronologie exactă, de tipul „în anul 1200 după nașterea Domnului nostru Isus Hristos” sau „în anul 5200 de la Facerea Lumii”. Se foloseau mai ales raportări la domnii, sfinții etc., de exemplu „în al șaselea an al domniei împăratului Ludovic” etc. Raportările la perioade mai scurte se făceau după sărbători, de exemplu „la trei zile după Sfinții Împărați Constantin și Elena”.

mîncam nu la conac, ci în bucătărie, în curte, cu slugile, drumeții și țărani sosii pentru dijmă și muncă. Ai mei mă urau, iar țărani rîdeau de mine. Mă ascundeam prin vreo văgăună și plîngeam, iar noaptea visam că sînt un uriaș puternic și mă răzbun pe toți.

Singurele plăceri ale copilăriei mele au fost orele petrecute-n abația ce purta hramul Sfîntului Dominic, la vreo două sulițe de mers de moșia noastră, unde copiii oamenilor înstăriți se duceau pentru a învăța buchiile și socotelile, iar cei mai mîntoși chiar o brumă de latină. Eu prindeam repede, spre deosebire de frații mei, și părintele Iacob, cel care se ocupa de noi, era singurul om de pe lume care găsea mereu ceva de bine de spus în ceea ce mă privea. Învățam și să altoiesc pomii, să culeg ierburi tămăduitoare, să deslușesc semnele trecerii demonilor prin vreun loc și să-i alung de acolo. Așa am aflat că, dacă se tulbura apa din ciubăr prea repede, însemna că vreun aghiută s-a aciuat pe-acolo și trebuia să faci repede trei cruci și să spui apoi Tatăl Nostru cu fața spre răsărit, apoi să iei puțină apă cu trei degete unite și să stropești pe jos, în jurul ciubărului. Cine bea apa în care s-a scaldat vreun aghiută negreșit avea să se îmbolnăvească. Iar dacă aveai vreo rană de tăiș care nu se vindeca, așa cum ar fi trebuit să se vindece, trebuia să culegi într-o dimineață de sărbătoare mare flori de cățea sălbatică, să le pizezi într-un mojar de piatră pînă se făceau o pastă groasă și să o întinzi pe rană cinci zile la rînd, rugîndu-te neîncetat din trei în trei ceasuri.

La scaldat mergeam singur, în dosul morii, pentru că mi-era rușine să-mi arăt schilodenia, iar la exercițiile de luptă, la trasul cu arcul și la călărit nu puteam să particip. Frații mei învățau să mînuiască securea, sabia și sulița, fiind gata să apere onoarea seniorului Wernher dacă acesta le-o cerea. Dacă noi eram atacați de cineva, seniorul era obligat să ne primească la castel și să ne apere cu gărzile sale.

Cînd trecuseră vreo zece primăveri de cînd venisem pe lume, am văzut pentru prima oară moartea. O dată pe a mea, apoi, repede, pe a altora.

Respect pentru oameni și cărți

Era vară și mă scăldasem în iazul morii și tocmai trăgeam cămașa pe mine, când o ploaie năprasnică s-a prăbușit pe pământ, ca o namilă mare și neagră. Ploaia era atît de deasă, că nu vedeai la un pas, și cerul se întunecase de tot, brăzdat de fulgere. Am fugit în hambar, mi-am stors cămașa, apoi am adormit. Când m-am trezit, ardeam ca focul, gura mi-era uscată și mi-era atît de frig, încît simțeam nevoia să mă ascund într-o groapă-n pământ. Am ieșit din hambar, am mers spre conac traversînd curtea în care scurmau porcii și găinile, apoi am văzut negru înaintea ochilor și am căzut la pământ. Cîteva zile și nopți am delirat și-am strigat – mi-au spus mai apoi –, în vreme ce părintele Iacob, venit de la abație, a încercat să mă vindece cu fierturi din ierburi numai de el știute. Nu-mi aduc aminte nimic, în afară de un singur lucru: o siluetă, neagră toată, a venit la un moment dat și s-a așezat lîngă mine, tăcută și răbdătoare. Nu avea coasa pe umăr, dar mi-am dat seama că era moartea, moartea mea, și o jale cumplită mi-a sfîșiat inima, pentru că nu doream să plec cu ea.

– E timpul să mergem, mi-a spus, cu voce groasă, nefirească.

Vorbea o limbă necunoscută, pe care totuși o înțelegeam prea bine.

– Nu vreau să merg, i-am spus.

– Nu ai nici un rost aici. Tatălui și fraților tăi le e rușine cu tine, ești o povară, o gură în plus. Nu vei cunoaște dragostea, nici o fată nu va suspina cînd te va vedea, nici un glas de copil nu-ți va încălzi sufletul. Te vei tîrî ca un păcătos pe pământ, ca șarpele cel blestemat din Scriptură. De ce nu vrei să vii cu mine? Ce te-așteaptă pe tine pe lumea asta?

– Părintele Iacob spune că sînt deștept și învăț repede.

– Părintele Iacob minte pentru că-i e milă de tine. Nu vei cunoaște gustul războiului și nu te vei întoarce biruitor, în aclamațiile țaranilor recunoscători că i-ai apărut de cei răi. La iarmarocul Sfintei Mării, nu te vei cățara pe stîlpul uns cu grăsime pentru a cîștiga purcelușul și admirația fetelor, așa cum a făcut fratele tău, Karl, anul trecut. Te-a prins o biată ploaie și acum zaci

cu fierbințeală – ești mai plăpînd decît un pui de găină, care acum e și peste o clipă nu mai e.

– Pe mine mă va apăra Dumnezeu, i-am spus arătării și am început să recit Crezul, în latină, așa cum îl învățasem la abație, iar arătarea s-a risipit cu un suspin adînc.

Cînd m-am trezit, părintele Iacob era la căpătîiul meu și, dintr-o suflare, i-am povestit visul meu, iar el m-a mîngîiat și mi-a zîmbit.

– Nu trebuie să fii supărat că ești nevolnic, Martin, mi-a spus el. Cel mai voinic om din lume își pierde vigoarea odată cu anii și ajunge un biet schilod pe care-l duc copiii de mîna prin sat și abia-și poate face nevoile. Cea mai luminată minte poate fi lovită de dambă și omul înțelept ajunge, cu anii, la fel de naiv ca un prunc nou-născut. Doar omul credincios întru Domnul dăinuie în veci, pentru că sufletul lui curat nu poate fi atins de nimic. Poate că ăsta este drumul tău, cel mai fericit dintre toate posibile, chiar dacă multe lucruri trebuie să le lași în urmă.

La vreo lună după întîmplarea asta, a urmat o alta.

Au poposit în sat vreo cîțiva soldați, din stirpea celor care rătăcesc de colo-colo și se pun în slujba oricui îi plătește. Țăranii îi urăsc pentru că nu o dată, împinși de foame, se dedau la sălbăticiii și prădăciuni – pentru țărani, soldații sînt ca lupii pentru oi. Ceata lor număra vreo duzină de suflete, vorbeau un grai străin și miroseau urît. Trei erau călare și restul pedestrași, și au cerut, după legile ospitalității, găzduire peste noapte și hrană pentru oameni și cai.

Tatăl meu le-a dat voie să doarmă în hambar și le-a trimis hrană, dar a și vorbit cu vechilul să fie cu ochii pe ei. Și bine a făcut, pentru că noaptea au încercat să ne jefuiască. După ce s-au prefăcut că dorm, s-au îmbrăcat pe ascuns, și-au luat armele și au tăbărit în conac. Dar ai noștri erau pregătiți. La miazănoapte și la miazăzi, în curte, pregătiseră două stive de lemne și paie, și le-au aprins repede, pentru a lumina locul, iar tata, frații mei și trei duzini de țărani vînjoși și obișnuiți să mînuiască ghioaga și țepușa, s-au încăierat cu ei. Fratele meu, Karl, s-a ales cu o tăietură de sabie în umăr, iar un țăran a fost înjunghiat și a murit. Dar soldații au fost

Respect pentru oameni și cărți

toți uciși, mai puțin căpetenia, o namilă cu părul lung și negru, și cu o barbă care-i ajungea pînă la piept. Legea spunea că, dacă era prins cineva de senior la prădăciune, judecata o făceau oamenii locului. Pe cînd răsbea de ziuă, curtea era curățată de morți, doar băltoacele mari de sînge închegat, precum cel scurs de la porcii tăiați de Ignat, mai aminteau grozăvia. Le-au aruncat leșurile în rîu, pentru că nu avuseseră parte de împărțășanie și nu meritau să se odihnească în pămînt sfințit. Pe șef l-au dus într-o dumbravă, la marginea cîmpului, și tata a poruncit să fie bătut în cuie pe trunchiul unui fag, gol ca o scîrnăvie. Apoi l-au bătut cu bețele pînă și-a dat duhul, și l-au lăsat în locul acela, să-l sfișie corbii și animalele, și să fie de învățătură celor care trec pe acolo și au gînduri necurate față de moșia noastră. Cînd toată treaba s-a isprăvit, m-am strecurat și eu, împreună cu cîțiva copii, la locul pedepsei, ca să-l văd pe uriaș. Piroanele groase de fier îi străpunseseră pulpele și brațele, sfișiindu-i carnea și lăsîndu-i dîre de sînge pe pielea albă. Tot trupul îi era numai gîlme și vînatăi, și răni, iar un ochi îi ieșise din orbită și-i atîrna pe barba năclăită. Printre dinții spartii îi atîrna limba vînată, ca la cîinii striviți de căruțe. Pe cînd îl priveam muți de groază, un corb mare a filfiit din aripi și s-a așezat pe țeasta mortului, croncănind la noi.

Ne-am speriat și am rupt-o la fugă, și acel chip m-a urmărit anotimpuri întregi: îl vedeam în somn, la scăldat, în ungherele hambarului și printre copacii pădurii. Chipul acela cumplit, care mi-a arătat că, atunci cînd sufletul pleacă, nu rămîne din noi decît carne, sînge și durere.

La vreo trei primăveri după aceste întîmplări, soarta a vrut ca și frații mei să plece dintre noi. Conte Wernher și-a repudiat soția, iar socrul lui, contele Karl din Meenkellhaus, a decis să-și spele dezonoarea cu sînge. Iar tata și frații mei au plecat la luptă pentru seniorul lor și pentru Domnul, așa cum pleacă mereu soldații să-și caute moartea: cîntînd și veselindu-se. Pentru că, atunci cînd ești tînăr, ai atîta viață în tine care clocotește, încît ai senzația că poți sări în prăpăstii și, de fapt, îți cauți moartea. Abia

Respect pentru oameni și cărți

cînd anii trec, puterile îți slăbesc și viața se subțiază în vinele tale, începi să cauți lucrurile cu adevărat vii și faptele-ți devin mai înțelepte și mai cumpătate.